

Petra Revenue

Privat

Förlaget Orda

PRIVAT

Ett försvarstal för livslöggen

Petra Revenue

Privat – Petra Revenue
ISBN 978-91-7553-050-5

© Förlaget Orda 2013
Omslag: www.Okapi-Grafik.com
Typografi: Myriad Pro, Adobe Caslon
Utgiven av Förlaget Orda AB
Tryckt i Polen 2013

www.forlagetorda.se

“Räkna ut vad som skulle ställa till störst skada för dig
själv-skriv det!”
Helge Krog

“Vi ser inte saker som de är, utan som vi är”
Anais Nin

“Det är inte bara verkligheten som räknas”
Albert Einstein

“Du måste berusa dig på skrivande så att verkligheten inte krossar dig”
Ray Bradbury

“Jag reser aldrig utan min dagbok. Man bör alltid ha något
sensationellt att läsa på tåget.”
Oscar Wilde

“Dagboken är det sista man ska söka i om man vill veta
sanningen om någon.”
Lawrence Durrell

Bästa läsare

Jag har under en längre tid varit övertygad om att jag borde skriva en sk generationsroman. Du vet; i stil med Susanne Bröggers, Anais Nins eller Erica Jongs verk. En sådan bok bör handla om identitet, sexualitet och helst även säga något om tiden vi lever i. Generationsromaner brukar dock i regel spikas ihop av unga skrivande människor som reser och tänker på samma gång. Jag har plötsligt och oväntat blivit för gammal för att vara så ung att jag kan göra dessa två saker samtidigt helt obesvärat. Därför handlar denna historia istället om hur det är att vara en medelålders kvinna som brottas med ungefär samma ämnesområden. Vilket innebär en del material om en fasansfullt utdragen skilsmässa från en stor kärlek, andliga grubblerier kring jordens undergång, förlusten av en på många sätt redan förlorad förälder och en dyster livmodersoperation. Detta spetsat med bitvis osammanhängandefunderingar kring vartexten egentligen kommerifrån, en tvångsmässig bindning till en gift man, periodvis mycket tvittande och så klimakteriet, drar antagligen genren åt science fiction. Eftersom jag arbetar som dramatiker handlar boken även om hur blicken på det egna jaget påverkar historien när man använder sin egen dagbok som material. Mina drömmar är skildrade eftersom jag är fascinerad av hur det omedvetna hanterar mänskliga katastrofer. Man skulle kunna sammanfatta hela experimentet du nu håller i din hand eller har laddat ned på din moderna läsplatta som ett slags försvarstal för livslögnen.

Jag måste börja i en annan ände.

Kamrat!

Nu ska du få höra; Jag har läst ungefär 150 självbiografier på 2 år. Nej, det är inte sant. I en del orkade jag bara med ett par rader. I någon läste jag högst 2 kapitel. Liv Ullmans; Förändringen. Jan Henrik Swahn har skrivit en bok som heter; Mitt liv som roman. I en sekvens försöker han minnas alla restauranger han besökt. När han bara var 3 år började han tänka på sitt liv som på en berättelse. Då sa han till sig själv; Detta är jag. Jag heter Jan Henrik och så här är jag, så här tänker jag, så här känner jag. Glöm det aldrig!

Mitt internationella paket

Så vad ägnar du dig åt? Det är inte bara av gammal vana vi frågar varandra det, ofta det första vi gör när vi ses. Jag är tämligen övertygad om att i princip alla människor verkligen är nyfikna på vad "de andra" håller på med. Att grubbla över någonteventuellaanställningärenklareänattfrågahurenfrämlingsdagiallmänhet ser ut, även om man säkerligen är minst lika nyfiken på det.

Vad vill man egentligen få veta? Man undrar hur människor luktar när de är morgonvarma eller hur? Hur de ser ut just i det ögonblick då medvetandet tar över efter sömnen. Om deras ögonlock rycker oroligt. Om sorgen överväldigar dem. Om de har morgonstånd eller blir våta av att en älskare ligger bredvid som de inte helt känner, eller om de känner sig som en kapsel utan innehåll. Torr. Man vill bli privat.

Vem vill inte få reda på vilka böcker som ligger på bordet bredvid sängen, vilken färg det är på lakanen, om det står en blommande växt i fönstret, eller en liten dansande färgglad porslینfigur, hur morgonkaffet smakar dem bäst? Men man kan inte bara kasta sig över sina medmänniskor med dessa frågor av betydligt mer intim karaktär direkt. Det vore inte artigt, man måste hålla på sig. Och finns det överhuvudtaget några svar för främligen att ge? Det är inte helt självklart för någon hur man på bästa sätt beskriver sig själv. Det märker du varenda gång du tex slår upp en sida med kontaktannonser.

Jag menar; vem är egentligen golfintresserad, ungdomlig, ärlig, humoristisk, romantisk, kärleksfull och saknar inte stil?

Inte alla vill presentera sin arena som jag gör här. Vore detta inte ett litterärt experiment skulle jag inte berätta mer om mig själv för dig än du vill göra för mig. Kanske mindre. Majoriteten föredrar det gåtfulla anslaget.

På teaterns vind, en av mina arbetsplatser, har konstnären Erika gjort en installation som heter JAG. På en lapp, uppsatt på väggen, skriver hon; "Självupptagenhet, Självhat, Självkärlek. Jag heter Erika och jag skall snart fylla 44 år. Jag funderar på mig själv. Kanske lite för mycket. Jag undrar om jag ska sluta tänka på mig själv? Hur mycket bilder finns det av en människa? Av mig? Jag samlar ihop alla fysiska bilder som finns av mig och ser vad som händer. Jag undrar om jag tycker om mig, jag undrar om bilderna av mig har något överhuvud taget att göra med vem jag egentligen är? Jag försöker pussla ihop yttre och inre bilder. På vägen

genom mitt liv ändras bilden av mig, men ändras jag? Är jag inte samma flicka nu, som jag var när jag var liten? Var jag inte samma medelålders kvinna som jag är nu, när jag var barn? Vill jag sluta tänka på mig själv? Lager av tid samlas i mig, jag samlar ihop mig och går vidare.”

Lägger man introduktionerna på rad blir det en mosaik av jag. Varje människa är ett pussel av presentationer. Du med. Dina framsträckta händer. Tänk på alla andra händer som mött dina egna och skakat dem. Tänk på de främlingar du sett sökande i ögonen. Det blir en rad av första möten och av de allra bästa intentioner. Man brukar tala om vikten av ett gott första intryck. God dag, jag heter Dora. Vad heter du? Om livet vore en film skulle man kalla detta första tilltal för anslag.

Nätsidan Vodoo skriver; Det första man gör i anslaget är att tala om för publiken vilken genre filmen hör hemma i. En skräckfilm börjar oftast med något riktigt kusligt - dels för att man som tittare ska stanna kvar, dels för att säga det här är en skräckfilm och dels för att presentera vad huvudkonflikten är och vad filmen ska handla om. Anslaget fungerar som filmens spelregler. Om man i anslaget visar någon som kan flytta saker med ren viljekraft har man gjort en överrenskommelse med publiken om att detta är möjligt.

Man talar om att det finns 3 typer av anslag: det dramatiska anslaget, det etablerande, och slutligen det gåtfulla. Det dramatiska anslaget är som namnet påstår något dramatiskt som får publiken att vakna till och sitta käpprakt i biosalongen. Det etablerande anslaget tar istället mer tid på sig att fördjupa sig i karaktärer och miljö. Det gåtfulla anslaget är däremot lite klurigare. Här presenterar man inte konflikten utan man bara anar den, genom mystiska bilder. Ofta brukar det gåtfulla anslaget få en förklaring i slutet av filmen, då publiken reagerar med; aha, det var därför det där (som hände) hände i början.

Kanske kan man använda samma terminologi när man skriver om sitt eget liv, och inte ta sin genre för given?

Ett mail landar där en filmproducent jag arbetar med ber att jag ska skryta mer. Jag har lämnat in en beskrivning på vem jag är till en broschyr som ska med till filmfestivalen i Cannes. Hans ambition är att sälja in ett projekt till internationella finansärer, men han tycker att både jag och regissören är för diskreta. Han kallar broschyren för vårt international package och vill att vi ska visa musklerna. Jag gör ett nytt försök att skriva professionellt om mig själv i tredje person;

Dora Diamant är dramatiker och författare med bakgrund inom teatern. Hon är en av de konstnärliga ledarna på *Teater Saliga Äro* i hemstaden Göteborg. I sitt teaterarbete blandar hon det absurda med vardagsbetraktelser, och har på så sätt hittat sin egen nisch. Diamant studerade innan hon blev författare socialantropologi och är intresserad av vad som binder människor samman över språk och kulturgränser. Dora Diamant har skrivit ett 20-tal pjäser sedan debuten varav flera prisbelönta. I *Urval; Det minsta man kan begära* (tvåspråkig, persiska/svenska) *Dansarens kvinna* (multikulturell ensemble) *Valkyria* (radiopjäsa med debut på Sveriges radio som översatts och uppmärksammats i Finland och Danmark.) Hon har skrivit för Folkteatern och för Göteborgs Stadsteater. År 2000 började Diamant skriva för film och tv. Först tv-dramat *Lilla Teatern* för Svt, där hon skildrade livet på en mindre teater efter att den konstnärliga ledaren dött, sen en blandad kompot med allt från avsnitt av *Skånska deckare* till den egna debutfilmen *Kalas* där hon kombinerade sina två genrer teater och film för första gången. 2006 kom hennes första bok, en novellsamling som nominerades till Sveriges radios novellpris, ett pris som hon sedan vann 2009 med novellen *Den värsta insikten* (ursprungligen publicerad i en antologi för världens barn). 2007 kom hennes första roman, som nominerades till Nöjesguidens pris för utmärkelsen; Bästa Läsning. Parallellt med *Barnfilmen* hon nu skriver manus till, som är en dramatisering av en populär ungdomsbok, förbereder Diamant en filmatisering av denna novell till sommaren.

Jag läser den här texten om och om igen innan jag skickar iväg den. Det låter så fungerande alltihop. Så samlat och koncentrerat. Så bra!

Samtidigt skulle man kunna beskriva samma yrkeskarriär med ett annat perspektiv och då hamnar man i en helt annan historia. Jag är då inte längre en hjälte utan huvudpersonen i en tragedi.

Min debutfilm *Kalas* tex, skrevs det fint om i ett fåtal tidningar medan massan slaktade den. Den fick bara gå en vecka på bio innan den togs ned, distributörerna trodde inte på den och ville därför inte köra vår trailer på tv. Den fräsig ihopklippta snutten fick gå på facebook istället. Folk ringde och tyckte synd om mig. Sören Persson, en av de ansvariga producenterna för det projektet, skrev och skojade om filmen på sin egen facebookside, han uppmanade folk att komma och titta så att vi åtminstone skulle få 100 besökare. Inte 1000 basunerade han ut, utan 100 betalande. Han är van vid kommersiella fullträffar. Kollegor frågade om jag var knäckt. Det var jag inte eftersom jag hade privata problem som tedde sig oändligt mycket värre, men jag var ledsen. Sådant skriver man ju inte i sitt international package eller hur? En sådan utveckling fungerar knappast på ett finansieringsforum i Cannes.

Inte heller skriver man om att den fria teatergrupp man varit med och drivit i 20 år varit tyngd av personliga konflikter, att skilsmässor och depressioner har avlöst varandra- att all denna smärta resulterat i en föreställning; Buktlare, en dämpad cabaretförnedstämda, som ingen egentligen kom för att uppleva. Att man förstådiga samtal med sig själv om att bryta upp från gruppen, eftersom mannen man separerar ifrån arbetar där. Men det är svårt när man har en sådan dragning till just den mannen, inte minst för att man tycker om att se honom på scen, och för att man uppskattar att berätta historier tillsammans.

Att böckerna man skrivit givits ut på ett pyttelitet förlag som just lagt ned är inte heller något man skriker ut när man ska lanseras internationellt. Att ens före detta bokförläggare undrar om man kan förvara restlagret i källaren eftersom hon inte vet var hon ska göra av osålda böcker.

Privata skulder känns inte heller rätt att nämna. Brev från inkasso blandas med de vanliga räkningarna. Jubel när senaste restskatten damp ned och bara låg på 18.000 kronor.

Min mormor hade garanterat tyckt om att läsa den ivägskickade texten i alla fall. Min älskade mormor som gått bort nu, jag såg henne ligga död med ett långt hårstrå på hakan, med sina sträva händer knäppta och rena, hon var både lik och olik sig, både kött och skal men utan ande. Mormor hade varit stolt över mig, om hennes jag fortfarande existerat. Nu när hennes fiktion har upphört är hon en karaktär i andra människors historier men inte längre i sin egen. Jag kände hennes synsätt, vilket ibland krockade med hennes ambitioner. Ett vanligt dilemma i den generationen. Hon tyckte att man skulle göra rätt för sig och vara en enkel människa. Det sa hon. Men hon var skrytsam också. På hennes begravning viskade damen i hemtjänsten som tagit hand om henne; Du är Dora Diamant, förstår jag. Ja, jag är Dora. Din mormor var så stolt över dig. Hon skröt.

Minne; Min morfar kallade mig för sin rubin när jag var liten. Så lärde han mig bokstäverna. A. B. C. D.

Mina egna inspirationsord, som står på min hemsida, skapar bilden av ytterligare en karaktär, den jag helst vill vara, det är ord som ger mig lustkänslor, beskriver ting och tillstånd som tilltalar min smak; Barock, Burlesque, gammaldags otäckcirrus, Fellini, Striptease, Hentai, drömmar, masker, sjömän, tatueringar, myter, alkemi, astrologi, poesi, skräck, städervidvatten, japansk dans, sorg, erotik, kyssar, lögnert, stjärtar, korsetter, min katt He-man, klädda knappar, stövlar, nylon, Hunnebo, Majorna,

Paris, Hotell med vitalakan, öppna fönster, Philadelphia, omlottklänningar, pepparot, senap, dillkött, Teater Saliga Äro, väskor, Clown, The wheel of fortune, The fool, att dansa, skor, vintage, sola, läppstift, lugg, humor, Rhoneviner, ostron, inkokt makrill, rött, svart, orange, guld, doften av ett barn, att föda, att dö lite varje dag, att vara nära, att vara långt borta, racerförare, tårar, 60-tals kostymer, pin-up flickor, termobyxor, halvständ, lakrits och lökringar, tulpaner och påskliljor, tranbärsjuice, norrland, kaffe i termos med Kahlua, jul, påsk, att måla, att slippa frysa, disco, aprikosmarmelad, att prata med någon som är roligt att prata med, getost, rökt musslor, att stämma träff, att få en present, folksom rökerns snyggsom Sten Ljunggren, att skriva brev, min mormor och morfarsom ärdödamensom jag ända långt efter, piprensare, beskadroppar, att promenera, att dricka kaffe, skumbad, att resa utan att veta vart jag ska.

Förstår du min poäng? Beroende på genre väljer man sin historia. Byter man genre befinner man sig plötsligt i fel handling, och då är det mänskligt att vilja justera den. Det är ytterst få av oss som lyckas finna rätt ton redan i anslaget.

Om hur hålen inuti blir till berättelser utanför

Två frågor vill jag ställa till dig innan vi fortsätter. Den första; I vilken berättelse vore din person en trovärdig karaktär? Den andra lyder; Om ditt eget liv vore en diktad historia, i vilken genre skulle den utspela sig?

Jag diskuterade dessa spörsmål med min vän Holly, som är en duktig dramaturg och som därtill undervisar kontinuerligt i manusskrivande precis som jag- när vi i en bastu vid en trollsk sjö; Sommen, över varsin lagom stark gin&tonic - begrundade vilka ingredienser man behöver för att koka ihop en bra historia, alternativt en livslögn som håller until the bitter end. Det här var för ett antal år sen. Innan skilsmässa, innan depressionen. Vi hade just arbetat tillsammans i Skåne med ett deckarprojekt, Holly hade slutat underformer som hon fann otillfredställande. Jag var fortfarande kvar och kämpade skräckslaget med manuset.

Hon hävdade med sin sedvaliga danska övertygelse att det är i karaktärerna historien bor, och lär man känna en karaktär så lär man samtidigt känna berättelserna det är möjligt för den karaktären att befinna sig i. Det är, när man skriver professionellt, ett annat arbets sätt än att tex börja med plotten, det vill säga den yttre handlingen, och sen fylla på med fiktiva invånare. Din karaktär är ditt öde.

Kopplingen mellan den som hittar på och den faktiska texten är fascinerande. Hur många karaktärer och berättelser kan en enda människas psyke, denna ständiga ström av medvetande, rymma, och på vilket sätt tar dessa berättelser och tillfälligt uppstånd av väsen faktisk form? Hur skapar de erfarenheter man gör, och demöten man får uppleva i verkligheten, en ny historia?

Det spelar ingen roll om det är uppburne dramatiker Lars Noréns dagbok man läser, eller en hemmamammas blogg om vardag med ungar och hund i ett hus 2 kilometer utanför Sundsvall. Frågeställningen är den samma; Hur skapas fiktion av hålen man försöker undvika, alternativt söker efter med ljus och lykta, i sig själv?

Den jungianske filosofen James Hillman har skrivit en bok som heter The healing fiction. Men vad är då, enligt hans mening, den helande fiktionen? Hillman hävdar i princip att den huvudsakliga anledningen till att så många går i terapi är att vi människor behöver placera oss själva i en fungerande historia, med en överskådlig handling som förmår göra det begripligt att vi mår som vi mår. Oberoende om denna historia är sann eller inte. I terapin hittar vi på och skriver den berättelse som bäst passar vår egen myt och kanske även vår patologi. Den gudasaga vi själva

innehar huvudrollen i. Ju bättre historia vi skriver under dessa dyrköpta timmar, desto mer nytta har vi av terapin.

Blondinbella.

Vi är på så sätt alla författare, och även om vi inte går i analys, eller skriver ned denna vår egen skröna, ristar vi, inuti, en berättelse för att göra vår egen existens begriplig. Vi skapar alltså handling kontinuerligt. Vi skriver om. Vi lägger till. Vi letar efter dramatiska höjdpunkter och låter vår huvudkaraktär dra slutsatser för att kunna gå vidare- ge sig ut på nya äventyr. Många vill vara hjältar, en hel del tycks dras till offerrollen, förvånansvärt många skildrar en martyr.

Har Hillman rätt, är vi alla delvis fiktiva karaktärer uppfunna av oss själva? Vad gömmer sig då i hålen denna fiktion skapar? Vad händer när möten sker mellan människor och deras berättelser inte stämmer överens? Och om man drar dessa tankar till sin spets; finns vi överhuvudtaget? Eller är vi i själva verket, precis som Shakespeare påstod; verkligen det stoff som drömmar är gjorda av?

I den här boken använder jag, Dora Diamant, mitt eget liv, mitt arbete som författare och regissör, mina drömmar och min fantasi för att utforska dessa frågeställningar under en någorlunda avgränsad tid. 1 år var tanken, det ser ut att bli 2 och ett halvt och tidslinjen ramlar hela tiden i oordning. Jag skyller på att den skrivandemänniskan ständigt måste begrunda vad som kommer först; Hönan eller ägget. Faktiska händelser, eller som det står i bibeln; i begynnelsen var ordet.

Frågeställningen lyder i all enkelhet; Om jag är, eller vore, en fiktiv person, i vilken slags berättelse befinner jag mig? På vilket sätt förvandlas det vi antar är fakta till fiktion?

Begreppet fiktion (av latin *ingere*, skapa, göra) definieras i uppslagsverk på följande vis; det uppdiktade, en fantasi, till skillnad ifrån det verkliga.

Men var ska man börja? Vilka händelser i mitt liv definierar vem jag är? Vilka relationer har format min ide om Dora Diamants väl och ve, för att inte säga självbild och identitet? För första gången på mycket länge landar min tanke hos det fridlysta folk jag besökte när jag var ung och, likt min pappa som alltid varit på resande fot, ville vara en äventyrare.

När jag var ett barn och en äventyrare

Den som skriver söker efter en emotionell krispunkt; en grundförutsättning för berättelsen.

Välkommen.

Detta parti måste därför bestå av en resa. En resa som en ung flicka företog sig i början av 80-talet, på den tiden axelvaddar var en bra sak. En ivrig och nyfiken tjugoåring med flaxande flätor åkte amerikanare tillsammans med en väninna som till yrket var fotograf. Hon for utan köttfärgad fitta av keramik eller thailändsk tekanna i den gröna militärsäcken, men väl med boken nedpackad som innehöll detta stilbildade bagage. Vrål-åk. Rött läppstift. Creme Fraiche. Allt de 2 tillsammans hittade på var ett äventyr. Minns du hur det var när allting, när du själv till och med, var ett äventyr? Du var unik. Precis som dina utvalda vänner. Ni hade stil.

Äventyrare tycker om att åka fort, nu som då, och det hände att just de här 2 tog upp liftare, skrattade högt, drack. Vad gjorde de mer? De stannade till i Paris såklart, bytte frisyr och köpte halsband, rastafarifärgat och ett afrikanskt med stora svarta kulor och det skrattade de åt precis som du skulle ha gjort, de fick varsin spådom av en kärring på Jamaica som lovade bort 2 fåglar och 1 barn och att den barnsliga skulle få skriva så mycket hon vågade hela sitt liv, de poserade radikalt och lekte zigenare. De sa JA.

Äventyrarna gjorde likadana fartränder i grus på flera kontinenter. Den ivriga skaffade en tatuering som gjordes med tunt strå, bläck och saliv i en djungel. Bad taxichaufförerspelakassettbandjättehögt och hängdebikinin på antennen. Plockade apelsiner. Gjorde sig illa och torkade tårarna tillsammans. Nöp bort långa hårstrån med pincett som växte runt bröstvårtan på den enda av dem som inte pratade svenska. Tittade i förstoringsglas på hur blodet trängde genom huden. Lekte med de prostituerade som sålde sig för en chokladkaka och stirrade in i eldarna på stranden efteråt. Åt svamp och höll varandra i händerna och sa; Allt lever. Sandkornen och spagettin. Böckerna viläser och all sperma som sprutar ut över världen i denna sekund. Det spelar ingen roll om den vita saften landar i en kvinna eller i en man eller inte i någon alls. Jorden är på smällen hela tiden. Sperma är gud, jorden är ett flygande ägg, och växterna är som de är. Du är en växt, sa äventyrarna till varandra. Ta en liten tugga till så blir du grön av klorofyll. Äventyrarna tänkte på att de inte var lyckliga men modiga eftersom de prövade allt och gömdet vekan

inom sig. De tänkte på hur de var och såg ut. Hur de tedde sig i andra människors ögon. Äventyrare ville nog göra intryck.

Så hände något avgörande. Fartiga flickan och fotografen fick i uppdrag av en redaktion att besöka ett fridlyst folk, en primitiv stam som strax skulle drivas bort från reservatet där de fått leva under motvilligt beskydd. Reservatet var en del av en djurpark som nu skulle byggas ut. Ett beslut hade fattats och myndigheter var inblandade. Kanske var det ett safaritema som planerades? Ett aphus?

Militärer vaktade. Det var i öknen. Negev betyder torr plats. Långt bort. Flickan hade inte sett på maken. Pojkarna där fick vara barn till de fyllde 13 år, sen var de inte barn längre. Rite de passage. De slaktades, eller blev män. Vem vet vad som hände på andra sidan tältduken. Flickornas åldrar var det ingen som höll reda på. Flickorna bodde i tystnaden. Gjorde 3 saker, eller kanske 2. Hela tiden. Fläta band. Samma mönster som de vuxna kvinnorna. Elda kamelbajs. Samma. Det fanns inget annat att göra än samma. Laga mat och servera på männens sida först.

Att låta tiden gå på kvinnornas sida av tältet blev en utmaning. Fartiga flickan och fotografen stannade ett tag, först bara för att se om de kunde vara stilla, för att ta kort, och beskriva. De ville ha mycket speciella erfarenheter att berätta om för sina vänner, och de förstod att detta var en sådan. Erfarenhet. Låta bli att duscha. (det är en svår sak för unga äventyrare som mitt i alltihopa tycker om att lukta tvål) Se på när en get blev slaktad av en skägig viktigpetter, killingen skrek som ett barn men det var både oartigt och livsfarligt att rädda den. Håll för öronen! Äventyrarna saktade ned och försökte förstå. Vilde höra hjärtat slå. De sov nära varandra i mörkret och rörde vid varandras ansikten, likt svartklädda sardiner, omgivna av ett suckande kvinnostim.

En del situationer som uppstår på plats finns inte beskrivna i guideböckerna. Inte ens i de som är skrivna av Karen Blixen. Hon sa; Det är ingen dålig egenskap hos en berättelse, att man bara förstår hälften.

En av upptäckterna som gjordes var större än alla de övriga. Lyssna! Det fridlysta folket som snart skulle bort, och därför enligt en tidning borde dokumenteras, hade ord som beskrev sammanhang och släkt men inte ett avgränsat begrepp för JAGet.

Hur är det möjligt? Den frågan stannade till, vände tankar upp och ned, och den frågan finns kvar när äventyret nu frätts till ett svartvitt ungdomsminne: Kan

upplevelserna i det dagliga ha varit så kollektiva att det verkligen inte krävdes ett ord för individens separata upplevelse? Betyder det att känslan av att vara en avskild enskild inte existerade? Ville aldrig någonsin en av dessa beduiner diskret dra sig undan för att vara privat? Spegla sig? Ha en älskare som heter Gonzales? Onanera? Använda axelvaddar? Beställa en taxi och bara dra iväg? Bli så in i helvete förbannad på de andra?

Är det möjligt att det räckte med begrepp för tält och grupp? Namn för släktled men inte för personligheter? Ett samhälle utan individualitet. Där en ung kvinna kunde bytas jämt mot en kamel. Eller var det bara den fartiga flickan som fattade fel?

Det självklara var inte längre självklarheter. Vad är en kvinna, vad är ett äventyr? Framför allt; vad är ett JAG? Finns det överhuvudtaget -eller baseras själva upplevelsen av att finnas till på en räcka av någorlunda individuella erfarenheter? Erfarenheter som när de läggs på rad kan skapa en egen historia. Händelser blir genom subjektet då handling och därmed föds en fiktion. En människa, som du min vän, och jag.

Vem är jag?

Rubrikens fråga är inte lätt att besvara. Jag söker stöd bland dramatikers arbetsredskap. Grunden för hur man skapar en trovärdig karaktär i ett drama.

Redogör för;

Fysiska kännetecknen; Kön, ålder, längd, färg på hår och hud, ev handikapp, arvsanlag som tex astma.

Sociologiska kännetecken; Klass, arbete, privata relationer, religion, nationalitet, förhållande till samhället, aktiv/passiv. Politisk inställning, intressen och språk.

Psykologiska kännetecken; Moraluppfattning, ambition, frustrationer, temperament, livsattityd, komplex, ev uppdrag, talanger och intelligens.

Ur Kirsten Bonnen Rasks undervisningshäfte; Dramatiska ingångar och möjligheter till fiktion och fakta.

Genom att gogglar på mitt namn börjar jag min forskning från grunden. Mitt namn är alltså Dora Diamant. Jag är döpt efter Kafkas sista fästmö. Kafka är min mammas favoritförfattare. Följande rent objektiva fakta kommer som genom ett trollslag till min kännedom.

Född: 1965 Alternativnamn: Dora Nilsson, Dora Malmkvist. Beskrivning: Svensk pjäsförfattare och regissör. Född Dora Malmkvist i Hunnebo, Bohuslän.

Slutsats av gogglar; Dora är splittrad i flera, ett paraply med Doror under ett samlingsnamn.

Jag noterar att den människa som, på Filminstitutets hemsida, plitad ned denna information har missat Dora Striebers existens. Dora Strieber levde i Philadelphia ett par år under slutet av 80-talet. Hon var blond och kunde gå i högklackade skor utan att knäa. Hon gick en kurs i make-up och arbetade i en butik på South Street som hette Feminine Mystique, där hon sålde klänningar och blusar i olika, ofta löst sittande, modell. Hennes favoritdrink var Long Ireland Ice Tea och hon hade kärleksaffärer med både pojkar och flickor. En gång kastade hon en bur med undulater på sin man Mike Strieber i ett gräl som började med att Dora Strieber skrev under en check med namnet Dora Diamant. Hennes make blev mycket

upprörd när kvinnan vars uppgift var att sälja undulater krävde att Dora Strieber skulle stärka sin identitet- och valde fel. Hon glömde bort vem hon var vid helt fel tillfälle.

Dora Strieber hade ett greencard och försökte vara en god svensk hustru till sin framgångsrika man som arbetade på ett stort kemiföretag. Han hade även gått i samma högstadieskola som artisten Prince, vilket Dora Strieber var mäktigt imponerad av. Hon lagade svenska köttbullar att bjuda sin makes affärskollegor på. Köttbullarna var vid flertalet tillfällen mycket uppskattade eftersom de serverades i en svensk brun sås istället för en italiensk tomatksås. Dora Strieber svarade rätt på frågorna när hon intervjuades för att få gifta sig. Hon visste hur länge hon och Mike känt varann. Hon kunde rabbla namnen på alla hans syskon och föräldrar, samt tvärsäkert uttala sig om vilken färg han hade på sin halltapet. Grå. För att vekligen visa hur duktig och avslappnad hon var nämnde hon även att hennes blivande make samlade kepsar från baseball lag och att han hade haft en lillebror med ett blått och ett brunt öga, som varit stridspilot och störtat i tjänsten. När hon varensam hemma i lägenheten, som täcktes av en tjock sjögräsgrön heltäckningsmatta och innehöll en enorm vattensäng, dansade Dora Strieber till klockradions högsta volym, men det berättade hon inte för någon tjänsteman. Det hände att grannen ovan på ringde polisen.

Dora Strieber tyckte om att ta bussen till flygplatsen som låg nära bostaden och titta på när tunga flygplansroppar lyfte; kastade sig upp i luften. Dock upphörde hennes varande brutalt när hon i Mike Striebers åsyn spolade ned sin fina vigselring i toaletten. Maken skrev då bums till påven för att få äktenskapet annullerat.

Om Dora Strieber också annullerades i och med äktenskapets upplösning är en existensiell fråga, dock står i Dora Diamants bokhylla än idag ett kollage med bilder av Dora Striebers minnen. Hon reste en del. Det finns tex teknisk bevisning för att hon under en period levde med beduiner i Egypten, på stranden i Eilat med vilde John; pojken som levde på ägg och wienerbröd som Dora Strieber stal från de rika hotellens buffeér, samt att hon under en kort fas även bodde i ett glashus i Californien som tillhörde en action-regissör. Dora Strieber kunde förflytta sig snabbt och över stora avstånd eftersom hennes make hade ett avtal med flygbolag som gjorde att hans då icke annullerade fru kunde utnyttja hans flygpoäng.

Dora Malmkvist existerade bara ett par månader och har inga egentliga minnen. Det var innan Doras pappa for till Ibiza och blev sambo med en alkoholiserad primat. Primater, av Linné även kallade herredjur, är en ordning i djurklassen

däggdjur. Namnet kommer från latinets primas som betyder den främste eller förnäm. I detta fall var den aktuella primaten en apa. Dock ritade Dora Diamant, långt senare, en skiss av utsikten från Dora Malmkvists sovrumsfönster under påverkan. Det var en kyrkogård. Utanför fönstret vaktar de döda, lilla vän. En stad av döda mitt i staden av levande. Man kunde se havet vid horisonten. På teckningen.

Doras första mening; Du är allt en riktig liten höna du.

Dora Nilsson föddes när Dora var 3 år och hade en styvpappa som hon hade svårt att relatera till. Hon kände sig inte som hans barn. Dora Nilsson skrev ändå under en väggmålning i högstadieskolans korridor med namnet som alltid var henne främmande. Detta under en tidsperiod då Dora Nilsson kände sig utanför och ofta frågade sig själv; Var hör jag hemma? Vilka ingår i min flock? Är jag en val eller en insekt? En likmask eller ett träd med rötter?

Flera år senare återvände Dora Diamant till skolan och tittade på fiskarna som simmade på väggarna. Hon funderade på om hon skulle sitta ut i signeringen men hon kom sig inte för att göra det eftersom Dora Nilsson också har minnen som inte går att bli av med. Dora Nilsson hade även en del talanger. Hon kunde tala med de döda och med leksaksdjur. Hon stod särskilt nära noshörningen och giraffen av mjukare gummi. Hon visste att det bodde en enorm krokodil i en hög bråte bredvid lekskolan, och hon försökte göra de andra barnen uppmärksamma på det. De sa; Dora ljuger! Dora Nilsson hade ett eget bo under köksbänken och hon brukade kika in i sovrummet på kvinnan som var hennes mamma. Hennes mamma såg ut som en ledsen filmstjärna. Birgitte Bardot. Denna allvarsamma kvinna låg under en viss period täckt av ett mycket tunt gult täcke och ruvade på Dora Nilssons syster. Det tycktes ta år innan barnet kom ut. Dora Nilsson hann bo inte bara i Hunnebo utan även i Örebro och i Mölndahl. Sista flytten gick till Falköping och i den staden upphörde hon.

Dora Nilssons enda efterlämnade kärleksbrev:

Hej Fidel.

Jag såg dig på tv. Du paddlade kanot utan att cigarren blev blöt. Jag vill gifta mig med dig men har inga pengar. Kan du komma och hämta mig?

Barndomen

Ett flertal av de självbiografier jag läst påbörjar sin jakt efter jaget i barndomen. Minnesfragment leker kurrageömma i detta svårtolkade skugglandskapsomvialla bebott och flytt, alternativt blivit utkastade ifrån.

Jag var rädd för gamlefarmor när jag var liten. Hon var också liten. Trots att hon snart skulle dö var hon lika liten som jag. Hon hade en lång tunn fläta som räckte ned över klänningsstjärten. Hon sa; du måste dricka ett glas mjölk och äta en apelsin innan du går härifrån. Hennes ansikte såg ut som om kannibaler krympt det. Ett talande människorussin öppnade bajshålsmunnen. Hon hotade mig.

Spöklikt stilla satt hon vid sitt köksbord när vi kom. Vid det lilla grå köksbordet satt hon, rörde hon sig någonsin? Bruna snörskor mot linoliumgolvet som alltid var skrubbat men ändå inte doftade såpa som hemma hos mormor. Hon pekade mot spisen och gav en kort order; Värm mjölken. Det luktade sött. Det var dödens doft men det visste jag inte då. Jag trodde att det var mjölken och apelsinen, russinet- och ängeln som hängde över hennes säng. Hon tror på Gud, sa de vuxna som hade rätt längd, med viskande röster. Hon är rädd för Gud för att hon tror så mycket på honom. Därför vågar hon inte dö. Han kan döma henne. Gud. Det gick inte att dricka den varma mjölken men jag gjorde det.

Vem är Gud? Varför låter ängeln på tavlan barnen snubbla över stupet?

Barnauctioner förekom i Sverige fram till i början av 1900-talet. Det var fattigvårdensombestämde hur auktionerna skulle gå till. En Fattigvårdsordning stadgades 1847 för att barn skulle få stadigvarande bostad och uppfostras enligt kristen tro. Därför gick barnet till den som betalade minst. En anledning till denna lag var att man ville undvika tiggeri. Orsakerna till att barnen bortauktionerades var många. Om familjen var fattig eller om föräldrarna dött. Ensamma mammor, änkor eller om man var en storfamilj som inte hade råd med ett barn till. Svaga, föräldralösa barn kunde också hamna hos äldre eller sjuka för att hjälpa till. En av de flickor som auktionerades bort var min morfars mamma. Hon var då 5 år.

Den lilla.

Ingen tyckte om henne när hon blev vuxen själv. Hon var inte snäll. Hon ville veta vad alla gjorde. Min mormor var tvungen att hälsa på henne. Varje dag. De satt i det tysta rummet. Min mormor, som ville göra så mycket annat med sitt liv, satt av tid.

När gamlefarmor dog var det skönt för alla, en befrielse. Jag behövde inte följa med på begravningen. Jag tänkte aldrig på henne sen, inte en enda gång förrän nu har jag tänkt på kannibalen. Aldrig berättat om henne för någon, trots att det är det jag gör, jag berättar historier. Hennes man hette Helge. Han spelade med orkester och var jättetrevlig. Han hade kvinnor förstas, och reste jämt. Men det förstod man ju, han var ju så attraktiv. Vem kunde stå ut med att bo med den lilla kannibalen? Män behöver kvinnor som ser efter dem. Hon var elak och liten, pratade med änglar och luktade sött. Stackars Helge, viskade de långa. Han dog flera årtionden före henne. Tur att han hade musiken.

Insikten är brutal- kannibalen är en del av mitt livs pussel, av denna snuskiga berättelse om de sekvenser av händelser som utgör mitt jag. Hon gömde sig bakom husknuten och kikade försiktigt: Tänkte; nu kommer de.

Kannibalen var litet barn, hon stod där och skakade i en fin klänning, uppklädd, påklädd för att göra ett gott intryck. Någon skulle tvunget lämnas bort och de valde henne. Pekade säkert; Låt henne gå! Hennes 5-åriga hjärta slår i mig. Jag känner det nu- starkt. Hon vill åter visa mig sin ängel.

Långt senare ville hon inte att min morfar skulle flytta till en annan stad. Det gjorde han ändå, 47 mil var långt att fara då, även om han senare återvände till henne. Hon var hans mamma trots allt. Han var son till kannibalen. Men han for innan han återvände- han for till kusten och fick egna döttrar- fick mig. Jag var min morfars flicka när jag var liten. Jag är hans flicka än. Ett barnbarn med ett eget barn som har bröder. Mödrar och söner går igen.

Jag hittar en gästbok när jag städar mina bokhyllor, den ligger klämd mellan två verk av Strindberg; Till Pappa. Julen 1957. Morfar fick den boken, gjord av brunt läder, av sin äldsta dotter. Jasmine. Varför döptes hon till det? För att hon doftade så gott när hon var liten. När hon blev äldre samlade hon glas och parfymer från flygplatser. Oscar de la renta.

På tredje sidan står det; Passerat är nuet- tiden ett minne. Flyttningsdagen till framtiden är inne. Nu får vi tacka för kaffe och dopp samt mycket annat smått och gott. Lycka till! Mor

I mitten av 60-talet härjade en kriminell liga unga män längst med västkusten. Deras brott; att stjäla strålkastare och andra fräna atteraljer från bilar som var parkerade på populära dansstälens parkeringar. Sen sålde de delarna vidare. Ligan

knäcktes 1964 och de inblandade hamnade i fängelse. En av männen lämnade sin nybliva hustru och dotter strax efter att han blivit frigiven. Han skulle göra lumpen i Boden och där träffade han en ny kvinna som han också övergav. Mannen for sen till Ibiza där han sålde stulen champagne samt sig själv till äldre kvinnor. Han blev intervjuad av en veckotidning med en alkoholiserad apa på axeln och skröt som barn gör när de glömt bort att vuxna hör. Detta busiga barn var, och är, min far.

Innan min morfar blev sjuk var han vid järnvägen. Han simmade fort och jobbade med tåg. Man sa inte SJ utan bara järnvägen. Då. Jag trodde han tyckte om sitt jobb och saknade det när han slutade men det gjorde han inte. Det har jag fått reda på nu. Den här sommaren, när jag skriver det här och därför ställer frågor, landar ny information om hur allting kanske var. Ingen vet säkert.

Någon säger; han hatade tåg och han hatade järnvägen. Jag trodde, innan dessa nya ord uttalats, att det var tåg min morfar kunde och att tågen varit hans liv, men nu vet jag att morfar var flottare innan han flyttade till kusten. Flottarens arbetsuppgift var att se till att timret drev med strömmen. Han älskade det - att hoppa på stockar - riskera livet med vänner. Det gällde att skilja brötar, att bogsera trä över vattendrag och att sen sortera timret. Flottarens arbete var farligt och det skedde ofta olyckor med drunkning som följd.

Snoddas har skrivit en låt som heter Flottarkärlek. Det var ett fritt yrke som hade ett romantiskt skimmer kring sig. Motsatsen till järnvägen med andra ord. Motsatsen till livet han på äldre dagar levde, ett liv befolkat av kvinnor som stod vid diskbänken. Livet tillsammans med mormor som kokade strumpor. La in makrillen. Manglade lakan i källaren, maskinen var ett monster som kunde göra pannkakor av barn. Såg fram emot melodikrysset. Döpte dockan till Margareta under vattenkranen för att det var det finaste namnet deras barnbarn Dora visste. Två människor som arbetade hårt för det de tillsammans hade byggt upp, och som samtidigt längtade bort- till sig själva.

Att börja nära slutet

Jag sveper nu mot slutet av historien, du kommer att förstå varför. Jag vill att du ska komma så nära subjektet som möjligt. Vila kinden mot min text. Var inte rädd! När man börjar där allt slutar kan man ringa in temat på ett klarare sätt, eftersom livets omlopp tycks rinna i en cirkelrörelse.

Det röda sprider sig och spinner, det måste vi göra något åt. Han nickar men tycker inte jag ska oroa mig i onödan. He-mans vänstra hörntand blöder men han påstår att han inte har ont. Jag petar på tandköttet och han trycker sig emot mig med all sin värme, breder ut sin kärlek på min kudde. Borra. Blåsa kallt så det isar. Min randiga prins, jag ryser.

Vad gör jag sen? Jag smeker hans nos, drar i hans svans. Gröngula ögon ler innan han hoppar upp ur breda sängen och gör frukost fast han egentligen inte orkar. Koka kattägg, lilla höna. Jag ligger kvar och drar mig. Tjock och nöjd med svart hår överallt. En kvinna luktar fisk under täcket, rör tankspritt vid sig själv. Lyssnar inte när hanen slamrar vant i köket, ligger lugnt och tar honom för given.

Bredvid solariet på nedervåningen i huset där jag bor arbetar flickor som bär alldeles klarblå sjukhuskläder och är tryggt utrustade i birkenstock med vita tubsockor på fötterna. Korpar lyfter runt kyrkan på andra sidan vägen som en förutsägelse jag ser men inte lägger märke till. Dagarna i ända går blåflickorna omkring och orkar. De svarta fåglarna leker runt tornet och kikar i smyg ned på oss som aldrig har överblick, som bara kan drömma om att flyga. Författare eller vårdbiträde, veterinär eller äventyrare. För svarta fåglar spelar det ingen roll hur du beskriver dig själv, eller för vem.

En av de blå flickorna heter Marie. Namnskyltar med tryckta bokstäver informerar om flickornas förnamn. Utanför min ytterport sitter förnamnen brett på huk och röker. De passar på och heter. Förnamnen fryser på vintern med röda kinder och svettas på sommaren i skugga full av åsikter. Oavsett årstid diskuterar de smaker på pizza, pälskvaliteter, kärleksaffärer, jämför kuperingar med kvinnlig omskärelse, kommenterar viskande grannar och grälar om vems omskärelse ut med hundarna som står på väntelista för kastrering.

Vad gör de med testiklarna? Jag vill att tanken ska löpa fritt över stora blommande ängar men ändå tornar minnet av en engelsk veterinär upp sig framför mig. Förbannade djurprogram, minns hur han smilade mot rutan med gula tänder; Mata din hunds bästa vän- feed your dogs best friend, sa han. Mikrofonen guppade till framför hans ansikte, som om ljudteknikern svalde hårt. Varför slänga bort en

delikatess? Nariga händer i närbild, lodenrock, stripigt hår, hängande engelska slängkinder, han tog fram den lilla kniven. Höll upp och visade eggen. Skrattade till så saliven syntes i mungipan. Vitt gubbskum. Blodhund. Så skar han upp och tog ut de ångande kulorna. Lät sen en ivrig liten tax glufsa i sig, medan den bedö vadestackaren låg kvar med tungan hängande utanför gapet, utan att ana att hans blivande avkomma just blev en strävårig kompis middag. Vill inte tänka på det mera men vet att hankatter vanligen sövs vid kastrering. Vissa veterinärer ger dock lokalbedövning och lugnande medel så katten är avslappnad och smärtfri men vid medvetande. Var har jag läst det? Pungen öppnas och testiklar och bitestiklar tas bort. Vad är en bitestikel? Har människor bitestiklar också? Pungen sys inte ihop utan får läka och hanen är oftast som vanligt två dagar efter ingreppet.

Jag är tanten som inte tycker om att förnamnen slänger fimparna på gården. En fimp gör ingenting men om man tar rökpaus på samma plats varenda dag så blir det till slut ett mönster av fimpiga fimpas som klumpiga barnfingrar kan stoppa i munnen. Det är dagis på samma gård, noterade jag menande, då jag någon gång var på väg till teatern och de drog halsbloss när jag passerade. Ut och in, en mörk och en ljus. Unga ansikten, gula fingrar, grå rök. De tittade allvarligt på mig och sen på marken omkring som om de la märke till omgivningarna för första gången. Galonbarn med självlysande västar åt upp sanden i lådan. En liten en spottade ut en vit sten och ropade på tandfen. Åh, förlåt. Sen dess slänger namnen bara en fimp då och då. Inte hela tiden.

Det är fullt att ljuga.

Deras arbetsplats har ingen ingång från gården. Jag måste ut genom grinden och sen in i samma byggnad från Trossgatan igen, det känns som jag ska svimma, som att jag ska gå vilse i mitt eget kvarter. En av de svarta störttycker för att se vart jag är på väg. Blå spårvagnar drar förbi. Tid. Jag bär He-man på armen. Fågeln lyfter skrattande igen. Att laga en tand kostar 1600 kronor, det sa de i telefon. Men det är vi experter på just här. Tandvård alltså. På smådjur. Så nu hade du tur.

Jag trodde det skulle vara dyrare. He-man har ingen försäkring. Jag tänkte skaffa en men glömde bort det, en livstid. Vi har tid 8.30. Jag hade tur en gång till, någon hade precis lämnat återbud. Annars är det fullt veckorna innan semestern, så rösten i telefonen. Folk vill ha sina husdjur i ordning när de har ledigt, en hund eller en hamster som inte är pigg och glad kan förstöra allting. En vit bulldog tittar slött upp när vi kommer in genom dörren som plingar alldeles för högt. Alla som väntar rycker till och jag ber om ursäkt trots att det är dörrens fel och inte mitt.

Man vill inte störa när man är på klinik. Jag ser att den hjulbenta varelsens öga är inflammerat. Hunden gråter med halva ansiktet, bredvid en skylt som varnar för att skaffa sommarkatt. Katten är kvar när sommaren tagit slut, upplyser skylten pedagogiskt. He-man bryr sig inte, han stelnar inte ens. Han hänger slappt över min arm som bara He-man kan. Tittar på den ledsna hunden. Min tiger. Husdjurens konung. Ögonen som tillhör mannen som håller i bulldogens koppel rinner också, han ger intryck av att vara mycket ensam.

Hur gammal är han? Det är den mörka som står i kassan och tar emot. Hon är piercad i läppen. Läsglasögonen är glömda hemma så jag ser inte vad hon heter, bokstäverna på namnskylden flyter ut. Silverkulan rör sig när hon tar mina uppgifter. Tungan slinker ut och rättar till den. Det finns två He-man, säger hon när hon slår på datorn. Nej, tänker jag. Det gör det inte. Det finns bara en. Vi får gå in i ett av de små rummen, som hon pekar ut. He-man spinner.

Så kommer den ljusa in efter mig. Hon tittar i sitt papper och sen på He-man. Är han bara 1 år? Jag skakar på huvudet, lite stolt för att han är så snygg. Hans päls blänker. 18 och ett halvt. Då står det fel i våra papper. En siffra måste fallit bort. Hon nyper honom över ryggen. Pälsen hänger löst. Sen öppnar hon och vill visa mig. Munnen. Titta! Hans tandstatus är katastrofal. Han har tappat massor med tänder, nästan varenda en i överkäken. Har du inte sett det? Jag skakar på huvudet. Tänker; fimpas har jag sett varenda dag men tandstatusen på mitt håriga barn, min kattfarbror, den har jag inte kollat regelbundet. Nästan aldrig faktiskt. Hon lutar sig fram och sniffar.

Äter han torrfoder? Hennes smala händer söker vant över katten som äger mig en gång till, hon luktar på honom igen. Helst inte. Jag skäms bort honom. Han är ju gammal. Räkor och leverpastej. Hon ger mig en blick och jag skäms. Räkor och leverpastej? Han har ont, säger hon. Har du inte märkt det? JätteONT. Hon visar och det är plötsligt uppenbart att He-man inte vill ha hennes petande fingrar i munnen. Han gör inte så när jag rör vid honom, ursäktar jag mig. Jag ropar på He-man och han kommer direkt. Jag vill visa. Han står blixstill när jag rör vid käken. Katter är tåliga för att smärtan växer så långsamt, säger den ljusa som är veterinär. Det står på skylten hon har fäst på rocken tillsammans med namnet. Har du själv känt att han luktar annorlunda? Jag nickar; jo- i 2 år ungefär. Men han är ju gammal så... Hon avbryter; Det är för att njurarna kollapsat. Det är därför han stinker ur munnen.

Jag mår illa. Vi måste operera fort. He-man får inte ha ont. Jag älskar He-man. Han är min katt. Han är vår katt även om något egentligt vi inte finns längre.

Han är barnens katt även om barnen inte är barn längre. Han är en del av min/vår/deras historia. He-man är en karaktär i boken jag skriver. Den du håller i nu. Något sånt här har jag inte räknat med och det har säkert inte du heller. Katten ska sitta i mitt knä eller ligga i soffan när jag redigerar materialet den här sommaren, han är den enda i berättelsen som inte utvecklas. Han är den enda som ska leva för alltid, utan smärta. Han ska packas ned i den röda ryggsäcken. Förstår hon inte det?

Kan vi söva direkt? He-man nosar runt och tycks inte förskräckt. Han spinner. Litar på mig.

Jag tror inte han klarar narkosen, säger den ljusa sen. Vad ska jag göra? Hon säger; Jag vet att det låter grymt men jag tycker du ska avliva katten. Nu? Jag börjar gråta jättehögt. Det är en konstig gråt. Minnen och snor rinner ut ur näsan. Mitt ansikte faller isär. Avliva He-man nu direkt? Hon nickar. Du kan ta hem honom och ta farväl eller också gör vi det om en liten stund. Hon står kvar. Alldeles lugn och klar. Avliva. För henne är det en vanlig arbetsdag. He-man. Hon är inte elak och kanske inte snäll heller. Hon bara säger som det är. Det är hennes jobb. Den blonda. Ibland tar hon en rökpaus på min gård. Då går det ibland förbi en svart-hårig tant som lägger sig i hur hon fimpar. Hon undersöker och ger medicin och botar sjuka djur. En del arbete sker i förebyggande syfte, men ibland finns det ingen lösning som är human. Vi tittar på varandra som om vi bodde på varsin planet.

Min katt litar på mig.

Tandstatusen är katastrofal. Han har ont. He-man har ruttnat i munnen. 19 år snart. En katt lever vanligtvis 13-15 år. Jag kan inte andas. Jag måste ringa Willy Andersson. Det är hans katt med. Hon förstår. Jag har glömt mobilen. Jag måste gå hem. Jag säger att jag bor på gården. Hon ser förvånad ut, minns kanske inte tanten som bett henne plocka upp fimparna, eller också kommer hon ihåg först nu. Jag snubblar ut efter att ha talat om att jag brukar se henne och den mörka röka. Varje dag. Sommar som vinter. Sluta släng fimpar någon gång! Grå rök. Ringer Willy. Säger att nu är det slut. Det går inte att laga prinsens mun. Tand-röta. Tappat. Blod. Inflammation. Han faller in i min gråt. Pappa. Husse. Säger att han kommer fort. Jag vacklar ut genom porten igen. Ingen röker. Ingen fimp. Bara några arbetsklädda män som river upp buskage med liten grävskopa. De ser att jag har gått sönder. En sträcker sig efter mig så som män ska göra och säger: vi ska göra om lekplatsen. Det kommer att bli fint. Mjuk ljusblå asfalt, som tar emot när små barn faller.

Tillbaka. Vilket rum var det? Inne på smådjurskliniken sitter en lapp på handtaget. Lös katt står det. Jag går in. Står panna mot panna med He-man och gråter. Jag ska aldrig mer ha ett husdjur, tänker jag. Det är så vidrigt att förlora. Jag ska aldrig fästa mig så igen. Varken i djur eller i människa. Jag tänker att jag inte vill ha kärlek i mitt liv. Det gör för ont. Jag är inte byggd för det. Jag är inte gjord för kärlek.

Den blonda tar ut näsdukar ur ett skåp så att jag kan snyta mig. Jag säger till henne; Han har haft ett bra liv. Så kommer Willy äntligen. Hans 52 åriga pojkansikte är svullet. Han kramar He-man. Hårt. He-man spinner. Jag har honom, säger Willy. Den blonda håller sprutan så jag inte ska se den. Allt går så fort, nu sätter jag den i levern, säger hon. Han kan skrika till, sen somnar han på 10 minuter. Hon har rätt. He-man skriker, det är ett fruktansvärt ljud. Mitt hjärta brister, jag hör mig själv stöna; Herre Gud. Åh Gud, säger Willy med. Flera gånger. Åh, gud. Han håller vår katt tryckt mot magen. Så går hon ut, den ljusa. Den hjälpsamma bödeln. Lämnar oss ifred men vår urgamla grårandiga huskatt. He-man somnar direkt och spinner samtidigt som livet lämnar honom och vi gråter. Allt är slut nu, säger Willy. Jag har alltid vetat att när He-man dör dör det mellan oss också. Han var själen i vår familj.

Efter en stund kommer den blonda tillbaka. Hon ska sätta en spruta i hjärtat också, men då behöver vi inte vara med. Det kan se lite otäckt ut. Spasmer. Han kan släppa avföring. Jag får skriva på ett papper. Kryssa i om han ska kremeras med andra smådjur, ensam, eller om ni vill begrava kroppen. Jag kryssar i att han ska kremeras med andra. Jag ser honom för mitt inre öga i en hög av djur som skyfflas in i en ugn av en sotig gubbe som bara ser kött, inte individer. Något med bilden är lugnande. En evig eld och eldens väktare. I elden förvandlas kropp och blir en grå rök. Den röken andas de levande in och så bär vi med oss alla som någonsin närt oss. Jag minns en artikel jag läst om att Keith Richard försökte snorta sin pappas aska, när jag står där. Förstår honom plötsligt, vill knarka min katt. Förlåt att vi gråter så, är det sista jag säger innan vi lämnar smådjurskliniken. Den blonda skakar på huvudet. Säg inte så. En del av de som kommer hit är helt oberörda, de avlivar sina husdjur och det tycks inte röra de i ryggen, säger hon. De bara gör det och säger tack. Så går de härifrån som om ingenting har hänt.

Jag undrar hur Lars Norén, som skrivit En dramatikers dagbok, skulle beskriva He-mans död om He-man vore Lars Noréns katt;

Mild dag. Läste Måsen. Köpte ett par byxor på Designtorget. Kaffe. Jag vill inte bli fadd, gå i flock. Igår sålde vi 417 biljetter. Min katt dog.

Redigera med med röd ryggsäck

Vad tyckte du om Mapplethorp? Jag tittar på Willy Andersson som halvsitter på en obäddad säng på Hotell Columbus. Rum 222. Vi är lite fulla. Söder, Stockholm utanför fönstret. Han är vacker med sitt grå skägg och sitt rufsiga hår - låter luggen dingla nedför vänstra ögat som en tonåring. Jag gillar att han uppskattar det manliga könsorganet, svarar Willy. Jag nickar. Abstrakta former. Pung, skaft, ollon. Knottrigt svart könshår som kryper upp mot naveln. Mörk hud. Tänker du; det där var en jävligt snygg svart kuk? Tänker du på att det där är ett kön? Willy kastar med den rödlätta hästluggen.

De vita kukarna gjorde sig inte lika bra på bild. En del av fotografierna hette samma sak som kukens ägare. En bild tror jag hette Peter. Den var inget vidare ur ett rentestetiskt perspektiv- den såg ut som den där svampen utanför Örebro, en liten smutsig hand kramade ett tunt skaft. Ovanpå tronade ett ollon som var alldeles platt. De största och allra mest- ska man säga- formsäkra könen hade inga namn. De bilderna hette bara KUK. Bredvid stod årtalet de fotograferats. Mycket 70-tals kukar. 1975 tycks varit ett bra kukår.

Osökt snuddar tanken vid mannen som runkade, sittandes på muren, när jag var ute med hunden Berta häromsistens. Jag tog den vanliga svängen runt kyrkogården. Det rasslade till vid det stora ankaret inne i vänstra hörnet. Sjömansgraven för de som förlit under andra världskriget, du vet. Där jag själv bestämt att jag vill bli spridd för vinden. På min blivande viloplats satt samma man som tidigare under våren klev ut på en balkong när jag passerade och bara stod där med halvstånd och tittade. Skallig, ovårdad. Lite fetlagd. Dum. Han lekte tankspritt med slangen. När jag nu mötte hans blick blev han oväntat vig och gled ned på andra sidan muren. Det prasslade som om han landat i en hög torra löv. Så var han borta, likt ett ovanligt djur.

Tänk att så många män tycker om att visa sitt kön att det har en egen brottsrubricering. Mer än 8000 herrar polisanmäls varje år för att tvångsmässigt ha visat sin penis för okända människor. Begrunda då antalet blottare som blir avfärdade med en axelryckning. Det kan man kalla mörkertal. Blottning måste i och med detta väl närmast betecknas som en folkrörelse. Det rör sig säkerligen om astronomiska siffror.

I rummet bredvid kukarna och människorna som Mapplethorp fotograferat hade Elenor Coppola gjort en installation av höbalar, en slags rekonstruktion av ett

stenmonument från stenåldern. Hon och Francis Coppola (filmregissören) har förlorat ett barn i en olycka, och det var efter den olycka hon besökte det monument som hon nu själv har återskapat tillsammans med andra konstnärer. Halm luktar så gott. Sensuellt. Häst.

I ett rum föll salt från taket och röster räknade på olika språk. Tydlig bild; Vi är alla fallande saltkorn. Strålen tar inte slut. Vi dör och vi föds. Sen dör vi eventuellt och föds igen. Du är ett sandkorn med en egen berättelse men samtidigt likt alla andra. Jag tog upplite salt från marken och smakade på hennes gestaltning av evigheten. Detsmakadegott och jagkändeförtröstan. Installationen påminde om min egen fantasi om elden och eldens väktare, den grå röken. I höbalarna fick besökarna sticka lappar med namn och hälsningar till egna döda. Så kunde man läsa varandras ord. Så mycket kärlek. Jag skrev själv fast jag är så dålig på att älska, så rädd; mormor, morfar, He-man, Bertil. Makrill, pipa, katt, Toyota.

På tal om att gestalta död; Karl Ove Knausgård bestämde sig hux flux (?) för att skriva 6 band om sig själv och kalla projektet för Min Kamp. Min kamp. En populär titel. Det hette Hitlers biografi också och Ernst Billgren har väl proffsprovocerat med en bok med samma namn? Jag har än så länge bara läst första delen. Den börjar med följande slående beskrivning;

“FÖR HJÄRTAT ÄR LIVET ENKELT; det slår så länge det kan. Sen stannar det. Förr eller senare, en dag som alla andra upphör den dunkande rörelsen av sig själv och blodet börjar rinna mot kroppens lägsta punkt, där det samlar sig i en liten grop, väl synlig utifrån som ett mörkt och svampigt område på den allt vitare huden, samtidigt som kroppstemperaturen sjunker och lemmarna stelnar och tarmarna töms.”

Döden ger definitivt relief till vilket livsöde som helst. Man kan konstatera; börjar du med döden finns en hög identifikationsfaktor direkt. Alla måste förhålla sig till det faktum att vi en dag är puts väck. Makrill...pipa...katt.

Knausgård ställs inför moraliska dilemman på radion. Denne norske författare är emot dödshjälp, tycker man får slå ihjäl andra i självförsvar samt äta djur om man inte plågar dem innan. Han får 3 poäng av fem möjliga av en etisk professor. Han är så jävla protestantisk, säger Willy. Jag förstår inte. Vad menar du? Man behöver bara läsa ett par sidor i hans bok för att se att det är ett försvarstal för hur han levte. Han vill att hans döttrar ska förstå honom. Det är så satans protestantiskt, säger Willy, igen. Så skuldbelagt, hela skiten. Jag förstår att det inte är en bra sak att i

Willys värld – att vara "protestantisk". Ändå vet jag att han ofta säger att människor borde skämmas lite oftare. Att skämmas för något dumt man gjort kan vara nyttigt. Men att bära skuld är en annan femma. Det går liksom inte över. Att vara skuldbelagd drabbar andra. Att skämmas kan vara en rening. Något man gör och sen blir det bättre. Man blir en bättre människa själv.

För hjärtat är det enkelt: det slår så länge det kan. Jag undrar hur lång tid Knausgård grunnade på sin första mening. Om han prövade andra alternativ eller om meningen slog ned i honom som en blix från klar himmel. Den tid jag skrivit dagbok har gjort mig spjårdig och jag vet fortfarande inte i vilken ända jag ska börja historien eller vad jag egentligen ska skriva om. Leda. Äckel. Tvång. Men den där typen ska naturligtvis klämma ur sig 6 band. Och så in i helvete mycket detaljer. Vareda händelse tillskrivs betydelse. Han kallar det för litterärt experiment och har flyttat från Norge till Sverige för att inte bli igenkänd.

Willy och jag sitter vid Nytorget bredvid en gigantisk skaldjursplåtå och sörplar i oss suveräna ostron. Willy har just berättat att umgänget med mig gör honom sorgsen. Han tror att jag vill berätta om allt jag gör och ser för Raven.

Jag säger något förstående och tänker; Håll käften idiot - börja inte rapa din självupptagna dynga nu igen. Tyck inte synd om dig själv just i detta ögonblick. Den jävla skaldjurstallriken kostade för helvete nästan 800 spänn. Njut för en gång skull. Sitt här i solen. Kläm i dig en hummerklo. Knulla med mig slött. Sov på hotell. Prata om intressanta ämnen - dit räknas konst, allvarliga sjukdomar - skådespeleri, litteratur, kärlek och död - eller vanligt hederligt SKVALLER om tex kungen eller Littorin - men börja inte tjata om hur tung du är nu igen, som om det vore förstajävla gången. Jag tänker; Tack gode gud att jag lever ensam nu och inte behöver ha dig sittandes i din fula grå morgonrock vid spisen smsandes till en väninna med ditt fjärde stora glas vin bredvid dig fast du säger att det är ditt andra. Din falska självömkannde jävel. Vi hade inte varit skilda om du inte varit ett sånt jävla arsel. Jag tänker; ALLT är ditt fel!

Han tittar upp och ler, får mig åter att minnas vad skönhet är, jag ser söner le mot mig genom hans grönbruna ögon. Du är månen. Jag är solen. Jag påminns om att ingenting är enkelt fast jag vill att det ska vara det. Bry dig inte om att jag är tung, gumman. Jag är glad att jag är här med dig. Vacker och lömsk är han. Uppriktig och samtidigt genomfalsk. Så kliver han över till andra sidan gatan och sätter sig bredvid en kille med snygga skor. Willy kommer att köpa likadana sen. Jag vet, han blir inspirerad om han ser något snyggt som en främling har på sig. Han tar

upp sin nya mobil och fotograferar mig. Den nya mobilen tar bra bilder. Ilskan smälter när han visar mig. Den har han köpt tack vare sin lön för Polisfilmen han just skådespelat i. Överallt poliser. Poliser som hittar något mystiskt. En död kropp. En telefon för flera tusen. Där har du mannen som är far till alla barnen i ett nötskal. I första scenen kastar han ned en pensionär från en balkong och sen eskalerar det tills han blir avlivad i slutscenen. Med honom har jag hållit andan i årtal.

Vad vet jag? Jag vet att vi snart kommer att bli osams och bestämma oss för att avbryta semenstern. Ändå sitter vi här nu, i Stockholm, 24 juni 2011 och har det alldeles bra och alldeles dåligt i varandras sällskap. Antagligen för att vi vet att efter vi varit osams kommer vi att bli sams igen och antagligen bestämma oss för att fortsätta semestern, och det mönstret kommer troligen att upprepa sig.

Vi kommer att bråka om meningen med att skriva denna bok. Kanske finns det ingen. Jag pratar om autensitet. Han tror inte jag vet vad det ordet betyder. Sanningen. Var gömmer den sig för mänskligheten?

Internet är avstängt. Vi bilar från en plats till en annan. Jag ska redigera under sommaren och därför ligger datorn nedpackad i den nyinköpta röda ryggsäcken i baksätet där tidigare katten låg och spann. Jag vill skriva He-mans namn. Jag vill skriva det hela tiden. Jag använder det som login på alla mina cybersidor, hemsidan, Myspace, till och med för att öppna datorn på morgonen. Jag skriver; H-E-M-A-N. Jag ser honom då framför mig, mitt djur. Kan känna doften av hans päls, kanske för sista gången.

Jag vill inte skriva mer på detta hopplösa projekt, jag vill ge fan i nutiden och framtiden, men ändå fortsätter jag beskriva allt jag ser och inte ser. Får åter en tanke som jag tror ska skapa relief till det andra, det gamla. Fy helvete -tar det aldrig slut - och den nya maskinen hakar sig när jag trycker på "save". Det är monomani. När subjektiviteten blivit en fix ide.

En kvinna i 65 års åldern sa; Jag känner ingen man i min egen ålder. Jag svarade; Det är ett problem som går att åtgärda. Jag tipsade henne sen om en rad böcker där män i hennes generation skriver om sina erfarenheter. Sven Lindqvist tex; En älskarens dagbok och sen En gift mans dagbok. De borde du läsa, sa jag. Han kallar sin kvinna för Q och lyckas på så sätt vara både självutlämnande och diskret. Jag babblade på om dessa böcker som jag läste när jag var nästan barn och då inte kände någon man överhuvudtaget. Inte hade jag varit i Grekland heller men dit

fick man åka om man drunknade i Lindqvists fiktion. Q blev kär där, den dumma kossan, jag tror det var i någon som hette Alex. Han hade båt. Då lät Sven sitt hår och skägg växa i protest och när de sen blev sams och hittade tillbaka till varandra så fick Q klippa det i ordentlig frisyr igen. Kvinnan jag tipsade började gråta, så torftigt tyckte hon det var, det förslaget; Att lära känna någon genom böcker. Hon hade bott i Athen och varit gift med jämnåriga män 4 gånger. Olika individer vid varje tillfälle. Hon hade samma känsla var gång av att försöka komma nära en främling. När en kvinna gifter sig, menade hon, förvandlas hon till en tiggare. Jag undrade stillsamt; Vad händer när hon skiljer sig?